

Arrest

nr. 88 473 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2012 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Koerd te zijn, afkomstig uit Bagdad (Irak). U verklaart dat u sinds 2000 een succesvolle handelspraktijk hebt in het importeren van voedingswaren uit het buitenland. U zou op 30 mei 2007 zijn ontvoerd door drie gewapende onbekenden. Toen u op weg van het werk naar huis uit de taxi stapte om iets te kopen, zouden deze personen u verzocht hebben met hen mee te gaan. Toen u dit weigerde zou u met hen gevochten hebben en dan zouden zij u in de auto gestoken hebben en naar een onbekende plaats hebben gevoerd. Zij zouden met uw gsm-toestel uw echtgenote, R. A. A. A.-K. {...} (OV xxxxxxxx), hebben

opgebeld. Zij zouden u een collaborateur genoemd hebben die samenwerkte met de overheid. Ze zouden uw vrouw gezegd hebben dat zij over enkele uren uw lijk in de buurt van uw huis zouden gooien. Twee weken later zouden zij u hebben vrijgelaten. Later zou u van uw echtgenote te horen hebben gekregen dat zij een akkoord hadden bereikt met uw familie om losgeld te betalen. Eerst zouden uw ontvoerders 100 000 dollar hebben geëist, maar uiteindelijk zou uw familie 30 000 dollar betaald hebben. U zou na uw vrijlating drie dagen bij uw broer in Al-Karradah (Bagdad) hebben verbleven. U verklaart dat u nadien onmiddellijk naar Syrië vertrok met uw vrouw en twee kinderen. In Syrië zou u eerst zes maanden verbleven hebben in de stad Tartos om nadien naar Damascus (Syrië) te verhuizen. Toen uw vrouw in 2010 zwanger was van uw zoon [H.], zou zij in mei 2010 samen met uw twee kinderen teruggekeerd zijn naar Irak om daar te bevallen in het bijzijn van haar moeder en zou zij in augustus 2010 zijn teruggekeerd naar u in Syrië. Zij zou u toen gezegd hebben dat de veiligheidssituatie in Irak verbeterd is en dat uw familie u graag wilt terugzien. Daarom zou u in december 2010 besloten hebben om naar Irak terug te keren. U zou eerst in uw ouderlijk huis gewoond hebben om in april 2011 terug naar uw eigen huis in de wijk Hay Al-Illam (Bagdad) te gaan. Op 2 juni 2011 zouden drie onbekende personen uw buurman hebben aangesproken om te vragen of u thuis was. Uw buurman zou dit verdacht hebben gevonden en zou deze personen in het oog hebben gehouden. Hij zou gezien hebben hoe iemand op uw deur klopte, maar dat u niet opendeed. Nadien zou uw buurman bij u hebben aangeklopt om u over dit vreemd bezoek te vertellen. Dezelfde avond zou u telefoon hebben gekregen van onbekenden die u vroegen 'hoe u had gedurfd terug te keren naar Irak'. U zou uw broer [N.] hebben opgebeld om hem te informeren over deze bedreiging en hij zou u gezegd hebben dat u onmiddellijk het huis moest verlaten en terug naar uw familie in Hay Al-Jamia (Bagdad) moest gaan. U verklaart dat u op 6 juni 2011 klacht ging indienen bij de politie omdat uw broer u dat had aangeraden. Twee weken later zou u terug opgebeld zijn door de personen die u bedreigden om u te zeggen dat zij op de hoogte waren van de klacht die u had ingediend. Zij zouden gezegd hebben dat ze alles over u wisten. Deze onbekende personen zouden u gevraagd hebben 100 000 dollar te betalen en dat zij u dan pas met rust zouden laten. Zij zouden u ook gezegd hebben dat u Irak moest verlaten. U zou hen gezegd hebben het bedrag te zullen betalen, maar u zou dat enkel gezegd hebben om hen aan het lijntje te houden. Op die manier zou u tijd hebben proberen te winnen om uw vertrek uit Irak voor te bereiden. Toen u terug bij uw moeder woonde zouden de telefonische bedreigingen zijn blijven duren. U verklaart dat u op 30 augustus 2011 's morgens om 7 uur een telefoon kreeg van een onbekende persoon die u zei dat u naar uw winkel moest gaan om te kijken wat ermee gebeurd was. Deze persoon zou u gezegd hebben dat dit de laatste waarschuwing was en dat zij in een volgende stap uw familie en uw kinderen zouden vermoorden. Toen u bij uw kantoor aankwam, zou u gezien hebben dat er een aanslag op gepleegd was. U verklaart dat u op dat moment definitief besloot het land te verlaten. U stelt op 17 september 2011 vertrokken te zijn vanuit Bagdad om met het vliegtuig naar Istanbul (Turkije) te vliegen. Vanuit Turkije zou u met behulp van een smokkelaar naar België zijn gevlucht, waar u op 27 september 2011 aankwam en op 28 september 2011 uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 17.06.2006 in Al Kadhimiya (Bagdad), uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 20 juli 2010, uw woonstbewijs, uitgereikt op 10.02.2007, uw vervallen rijbewijs met een geldigheidsperiode van 30.05.1998 tot 29.05.2003, uw internationaal rijbewijs, uitgereikt op 15.09.2011 in Bagdad, een gerechtelijk dossier betreffende uw ontvoering en de bedreigingen, uitgereikt op 6.06.2011, een foto van uw vernielde zaak, een badge van de Kamer van Koophandel, oorspronkelijk uitgereikt op 21.02.2001 en vernieuwd op 9.08.2011 met een geldigheidsperiode tot 31.12.2012, een badge die u toelaat goederen te importeren, aangevraagd op 9.08.2011 en uitgereikt op 16.08.2011 met een geldigheidsperiode tot 31.12.2011, een vervallen importkaart, uitgereikt op 18.05.2002, een huwelijksakte uitgereikt door een sheikh op 21.09.2001, een officiële huwelijksakte, uitgereikt op 20.07.2001 in Bagdad, een artikel uit een tijdschrift van het Ministerie van Handel met een interview dat van u werd afgenomen (zonder datum), 3 foto's uit het jaar 2000 en 1 uit het jaar 2002 waarop u te zien bent op de Internationale Expo in Bagdad.

B. Motivering

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw problemen in 2007. Zo dient er in eerste instantie gewezen te worden op het feit dat het uiterst bevreemdend is dat u, nadat u ontvoerd zou zijn omwille van uw handelspraktijken in Irak, uw handelsactiviteiten in Irak gewoon op dezelfde plaats zou verderzetten vanuit Syrië. Er kan immers worden aangenomen dat u, indien uw verklaringen betreffende uw ontvoering op de waarheid berusten, u uw familie, werknemer en andere handelaren die uw goederen in Irak verkochten, niet eveneens in gevaar zou brengen door uw handelsactiviteiten zonder meer verder

te zetten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat niemand van hen die uw opslagplaats gebruikten in Irak problemen kende tijdens uw verblijf in Syrië (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 27-28). Ook al verklaart u dat sommige handelaars wel problemen hadden en andere niet, wanneer u gevraagd werd wat voor problemen deze personen hadden, verwijst u naar problemen van andere handelaars en niet naar de handelaars die uw opslagplaats gebruikten (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 28). Deze vaststelling zet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in ernstige mate op de helling. Rekening houdende met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw belagers (her)kende daar het personen uit uw wijk zijn (zie vragenlijst CGVS p. 3), kan toch wel worden verwacht dat, minstens uw familie, problemen zou kennen indien uw verklaringen op de waarheid berusten. Uw stelling dat uw problemen persoonlijk waren en dat uw familie er niets mee te maken had (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 7), kan bovendien niet worden volgehouden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw broer en schoonbroer aandelen hadden in uw bedrijf (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 28). Uw broer regelt tot hop heden zelfs uw handelszaken door zich onder andere bezig te houden met alle financiële zaken zoals de verkoop van uw huis en uw goederen, de afbetaling van leningen en het terugvorderen van geld van klanten (gehoorverslag CGVS 16/05/2012, p. 5). Daarenboven verklaarde u dat, na uw terugkeer uit Syrië, ook ten aanzien van uw familie doodsb bedreigingen werd geuit (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 19), waaruit eens te meer blijkt dat uw verklaringen als zou uw familie losstaan van uw problemen geen steek houdt. Indien uw verklaringen worden gevolgd dat u in 2007 werd ontvoerd door personen uit uw wijk en dit omwille van uw handelspraktijken, is het des te opmerkelijker dat uw familie en zakenpartners voordien, tijdens uw verblijf in Syrië, geen problemen kenden.

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in 2007, en bijgevolg uw beweerde vrees voor vervolging, wordt voorts bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat uw echtgenote, samen met de kinderen, in augustus 2010 vrijwillig vanuit Syrië naar Bagdad terugkeerde om er te bevallen (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 4, 7). Wanneer u vreest voor uw leven en dat van uw gezin, is het niet logisch dat u haar alleen zou laten terugkeren naar het land waar u dreigt vervolgd te worden. Deze terugkeer ondermijnt dan ook in sterke mate uw vrees. Nergens uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw echtgenote tijdens haar verblijf in Bagdad toen problemen kende. Het feit dat uw echtgenote daarenboven, na haar bevalling, terug naar Syrië reist en vervolgens opnieuw, samen met u, terugkeert naar Bagdad, doet eens te meer afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. De vaststelling dat u na uw terugkeer naar Bagdad eerst bij uw ouders intrekt maar vervolgens gewoon terug in uw eigen woning in uw voormalige wijk intrekt, maakt het helemaal ongeloofwaardig. Gezien u verklaarde dat uw ontvoerders afkomstig waren uit uw wijk en u hen herkend had, kan toch worden verwacht dat u zich niet opnieuw in hun nabijheid zou vestigen.

Ook de vaststelling dat u, ondanks uw bewering dat u werd ontvoerd omwille van uw handelspraktijken en de opdracht kreeg om Irak te verlaten, na uw terugkeer uit Syrië, een interview geeft in een krant en de beslissing neemt om uw handelspraktijken terug actief op u neemt – u zou al uw aankopen terug op uw eigen naam hebben gezet (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 20 en gehoorverslag CGVS 16/05/2012, p. 9), - en zo des te meer uw terugkeer naar Irak en handelspraktijken in de verf zet, klemt des te meer met uw beweerde vrees voor vervolging.

Voorts kunnen eveneens vragen worden gesteld bij de problemen die u zou hebben gekend na uw terugkeer uit Syrië. U beweerde immers opnieuw te zijn bedreigd en doet hierbij het vermoeden rijzen dat deze personen gelinkt zijn aan uw belagers uit 2007. U verklaarde immers dat u tijdens de dreigtelefoons te horen kreeg "We hebben gezegd dat het land niet meer van jou is" en ook gevraagd werd "Waarom ben je teruggekeerd naar Irak? Hadden we je niet verteld om niet meer terug te keren?" (gehoorverslag CGVS 16/05/2012, p. 4). Indien hier al enig geloof aan zou kunnen worden gehecht – quod non – dient te worden opgemerkt dat het hoogst merkwaardig is dat u pas 6 maanden na uw terugkeer uit Syrië, en bijgevolg pas 2 maanden na uw terugkeer naar uw eigen woning, voor het eerst zou zijn bedreigd. Gezien u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u belaagd werd door personen uit uw wijk, kan er logischerwijs van worden uitgegaan dat deze personen eerder op de hoogte zouden geweest zijn van uw terugkeer en u dan ook reeds veel eerder opnieuw zou zijn bedreigd.

Wat betreft het feit dat onbekenden naar uw huis kwamen, kan verder worden opgemerkt dat u op geen enkele manier heeft aangetoond dat deze personen gelinkt zijn aan uw beweerde belagers. U verklaarde immers zelf enkel via uw buurman te hebben vernomen dat onbekende personen naar u vroegen en bij u thuis kwamen aankloppen. Uw buurman kwam hierbij niet verder dan u mee te delen dat deze personen er "verdacht" uitzagen. Wanneer u voorts werd gevraagd of u enig idee had waarom die personen naar u op zoek waren, ontkende u uitdrukkelijk. U verduidelijkte hierbij voorts zelf dat

die personen mogelijks vrienden waren (gehoorverslag CGVS 08/02/2012 p. 22). U brengt dan ook geen elementen aan waaruit blijkt dat deze personen ook maar enige intentie hadden u iets aan te doen.

Betreffende de dreigtelefoontjes die u voorts zou hebben gekregen kan worden opgemerkt dat uw verklaringen niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor meermaals dat u ook door middel van tekstberichten werd bedreigd. In uw tweede gehoor ontkende u daarentegen uitdrukkelijk ook door middel van tekstberichten te zijn bedreigd. Ook na confrontatie met uw eerdere verklaringen, bleef u volharden in uw laatste versie van de feiten gehoorverslag CGVS 16/05/2012, p. 11). Na een korte pauze bij het tweede gehoor merkte u plots op dat u toch wel via tekstberichten werd bedreigd. U verduidelijkte dat u had nagedacht over uw verklaringen van de vorige keer en dat u toch wel 1 of 2 tekstberichten had ontvangen. U stelde dat het om een vergissing ging en merkte op dat u zich omwille van ziekte vergist had (gehoorverslag CGVS 16/05/2012, p. 15). Nochtans kan er van u verwacht worden dat u zeer goed op de hoogte bent van de manier waarop u bedreigd werd. Op uw vorige gehoor verklaarde u immers dat u vaak door middel van tekstberichten werd bedreigd kreeg (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 29). Het feit dat u uw eigen verklaringen met betrekking tot één van de kernelementen van uw relaas ontkende, zelfs nadat u er uitdrukkelijk op wordt gewezen, doet dan ook in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Hierbij kan voorts nog worden opgemerkt dat u, ondanks uw verklaringen dat u regelmatig dreigtelefoontjes kreeg, toch slechts concreet over 3 dreigtelefoontjes spreekt en voor het overige vaag blijft doorheen uw verklaringen (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 29). U bleek evenmin in staat om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen omtrent de precieze reden van de bedreigingen die u ontving. Zo stelde u enerzijds dat u doorheen de dreigtelefoons de opdracht kreeg om uw belagers geld te betalen, wat wijst op afpersing, terwijl u anderzijds opwerpt dat u gezegd werd het land te verlaten (gehoorverslag CGVS 8/02/2012, p. 29). Indien het uw belagers om afpersing te doen zou zijn, is het weinig logisch dat ze u zouden de opdracht geven het land te verlaten. Indien uw belagers daarentegen wilden dat u het land zou verlaten omdat ze niet akkoord waren met uw on-Islamitische manier van werken – u leverde als handelaar ook goederen aan het leger en overheid – is het weinig waarschijnlijk dat ze u enkel telefonisch zouden bedreigen en louter geld zouden vragen. Bovendien heeft uw broer sinds uw vertrek uw handelspraktijken overgenomen en kent hij actueel geen problemen in Irak zodat nog maar eens vragen kunnen worden gesteld bij uw beweringen als zou u persoonlijk worden geviséerd omwille van uw handelspraktijken. Wat er ook van zij, het is geenszins onredelijk van u te verwachten dat u duidelijke en coherente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot een dergelijk essentieel element binnen uw relaas.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde bedreigingen. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw contactname met de politie en het feit dat u, nadat u klacht neerlegde, opnieuw werd bedreigd, eveneens in het gedrang. De door u voorgelegde politionele stukken doen hieraan geen enkele afbreuk. Het betreffen immers geen originele documenten, zodat vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van deze stukken. Bovendien kan uit de stukken worden afgeleid dat de stukken reeds afgestempeld waren alvorens de documenten werden ingevuld / opgesteld. Bovendien kan aan kopieën geen bewijswaarde worden toegekend gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter. Er kan hierbij nog worden opgemerkt dat stavingsstukken slechts bewijskracht hebben wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals hierboven duidelijk werd aangehaald is dit in casu geenszins het geval. Bovendien blijkt nergens uit deze documenten dat u een klacht ging indienen bij de politie omdat u telefonisch bedreigd werd. In de verschillende documenten wordt er immers enkel gesproken over hetgeen er met u gebeurd zou zijn in 2007, met name de ontvoering. Ook al wordt er geschreven dat de klacht die u in 2011 indient werd opgesteld naar aanleiding van bedreigingen vier dagen voordat u een klacht neerlegde, toch staat er op geen enkel document beschreven wat de aard is van de bedreigingen die u recent zou hebben gehad. Deze documenten leveren dan ook geen extra bewijswaarde op. Tot slot kan hier nog worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (zie informatie blauwe map) duidelijk blijkt dat het in het Irak mogelijk is om dergelijke stukken tegen betaling illegaal te verkrijgen (zie informatie blauwe map).

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreigingen, komt ook de geloofwaardigheid van de beweerde explosie in uw magazijn op de helling te staan. Bovendien legt u ook geen enkel tastbaar begin van bewijs voor betreffende de explosie van uw magazijn. De door u voorgelegde foto toont weliswaar een vernield gebouw, doch dit volstaat niet om te besluiten dat uw magazijn bij een aanslag werd vernield. De foto geeft immers geen uitsluitel over het gebouw zelf,

aan wie dit gebouw toebehoort, waar dit gebouw zich bevindt noch omtrent het moment en wijze waarop het werd vernield.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Irak wordt niet betwist, net als die van uw echtgenote en kinderen. Uw internationaal rijbewijs toont aan dat u een rijbewijs hebt en wijst op een goede voorbereiding van uw vlucht, net zoals de badges van de Kamer van Koophandel die u ging afhalen met de bedoeling om in België te kunnen aantonen dat u handelaar was. Ook de importkaart, de foto's op de expo in Bagdad, het krantenartikel, de mails en de betalingsbewijzen, tonen aan dat u de voorbije jaren als handelaar actief was. Er wordt echter niet getwijfeld aan uw handelsactiviteiten. De foto van een vernielde winkel werd hierboven reeds uitvoerig besproken. Uw huwelijksakte toont aan dat u getrouwd bent met uw echtgenote, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Het rapport, de klasfoto en een attest van de crèche van uw dochters tonen aan dat zij in Irak naar school gingen, hetgeen hier niet in vraag wordt gesteld. De overlijdensakte van uw dochter Mariam toont aan dat uw dochter overleden is. Ook hier wordt niet aan getwijfeld. Het gerechtelijk dossier werd hierboven reeds uitvoerig besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 EVRM en van artikel 10 van het EG-verdrag.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. Waar de verwerende partij geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker omdat het haar vreemd voorkomt dat verzoeker bedreigd zou worden, maar andere handelaars die dezelfde opslagplaats gebruiken met gerust gelaten worden, alsook dat verzoekers broer zijn handelspraktijken nog verderzet, stelt verzoeker dat zijn problemen van persoonlijke aard zijn en dat zijn familie er niets mee te maken had, en dat precies omwille van zijn persoonlijke situatie hij een gemakkelijk slachtoffer was voor bedreigingen.

2.5. De Raad wijst erop dat verzoeker in essentie herhaalt wat hij heeft verklaard tijdens zijn verhoor. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Dat enkel hij persoonlijk zou gevisieerd worden omdat hij een gemakkelijk slachtoffer was gezien zijn succes als handelaar en zijn jong gezin, is weinig geloofwaardig. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn broer en schoonbroer aandelen hadden in zijn bedrijf en dat zijn broer tot op heden de handelszaken regelt van zijn bedrijf.

2.6. Met betrekking tot de vaststelling dat zijn familie na terugkeer uit Syrië wel bedreigd werd en dit in contrast staat met de bewering dat zijn problemen persoonlijk waren, stelt verzoeker dat het echter goed mogelijk is dat de belagers zo verontwaardigd waren over zijn terugkeer dat zij besloten nog verder te gaan in hun bedreigingen. De Raad wijst erop dat deze verklaring geenszins overtuigend is en er niet in slaagt afbreuk te doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat, gezien zijn verklaring dat hij ontvoerd werd in 2007 omwille van zijn handelspraktijken, zijn familie die blijkens verzoekers verklaringen ook verbonden was met zijn handelszaak en zakenpartners, tijdens verzoekers verblijf in Syrië geen problemen zouden gekend hebben.

2.7. Inzake het feit dat verzoeker zijn vrouw in 2010 naar Irak liet terugkeren, stelt verzoeker dat zijn vrouw zwanger was en wenste naar haar moeder terug te keren om in een vertrouwde omgeving te bevallen. Hij stelt dat het feit dat hij alleen achter bleef in Syrië en hij de geboorte van zijn zoon moest missen, erop wijst dat hij dit de enig mogelijke manier achtte om zijn familie veilig naar Irak te laten vertrekken. Hij stelt dat de bedreigingen op dat moment enkel maar aan hem gericht waren, zodat hij meende dat zijn familie zonder problemen naar Irak zou kunnen terugkeren, dit te meer zijn vrouw bij haar ouders zou verblijven zodat zijn belagers niet onmiddellijk de link zouden leggen naar hem.

2.8. De Raad wijst erop dat de verwerende partij terecht stelt dat het feit dat hij zijn echtgenote heeft laten vertrekken naar Irak, de ernst van verzoekers vrees in sterke mate ondermijnt. De Raad acht het geenszins aannemelijk dat verzoeker het risico neemt om zijn vrouw naar Irak te laten vertrekken en dit puur uit praktische overwegingen, met name de aanwezigheid van haar moeder aldaar, wetende dat hij daarmee mogelijk de veiligheid van zijn vrouw en kind in het gedrang brengt. Dat hij omwille van de veiligheid van zijn echtgenote niet mee is vertrokken naar Irak en dat zij – uit voorzichtigheid – toen bij haar ouders is ingetrokken omdat daardoor de link met hem niet zou gemaakt worden, valt bovendien nauwelijks te verzoenen met de vaststelling dat verzoeker zich samen met zijn echtgenote later opnieuw heeft gevestigd in zijn voormalige wijk waar hij problemen heeft gekend, hetgeen weinig voorzichtig kan genoemd worden. In elk geval ondermijnt het feit dat hij zich daar opnieuw heeft gevestigd ernstig zijn verklaarde vrees. Verzoekers betoog doet hieraan geen afbreuk.

2.9. Verzoeker stelt vervolgens dat het feit dat hij de situatie veilig genoeg inschatte om terug naar Irak te gaan, niet belet dat hij nu in België asiel heeft aangevraagd. Hij stelt dat dit een inschatting was die achteraf fout bleek. Vervolgens stelt hij dat hij de feiten van 2007 niet per se inroept als motieven van zijn asielaanvraag, maar dat deze feiten samen met de feiten van 2011 ertoe hebben geleid dat hij asiel heeft aangevraagd in België. Ten slotte stelt hij dat hij er op persoonlijk en handelsvlak alle belang bij heeft terug te keren naar Irak, maar dat hij het noodzakelijk achtte voor zijn vrijheid en die van zijn gezin om te vluchten.

2.10. De Raad wijst erop dat verzoeker de asielstatus werd geweigerd omdat hij ongeloofwaardige, niet coherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent essentiële elementen van zijn asielrelaas. Zoals hierboven reeds gesteld is het weinig geloofwaardig dat zijn familie en zakenpartners tijdens verzoekers verblijf in Syrië geen problemen zouden gekend hebben. Tevens heeft het feit dat hij zich terug gevestigd heeft in de wijk waar hij problemen had, terwijl hij verklaart te vrezen voor zijn leven, de geloofwaardigheid van zijn vrees ernstig aangetast. Tenslotte heeft verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent de wijze waarop de bedreigingen aan hem werden geuit en heeft hij vage verklaringen afgelegd omtrent de precieze reden van de bedreigingen. De Raad beklemtoont dat

rekening moet worden gehouden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

2.11. Waar verzoeker omtrent zijn verklaringen over de onbekende mannen, de wijze van de bedreigingen en de door hem voorgelegde foto, stelt dat de commissaris-generaal al te ijverig elk van zijn woorden in vraag stelt en niet van hem kan worden verwacht dat hij meer analytisch te werk had moeten gaan, ziet de Raad geenszins in hoe dergelijk betoog afbreuk kan doen aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing die aantonen dat verzoekers relaas vaag en incoherent is aangaande essentiële elementen in zijn asielrelaas, wat terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de verklaringen van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen en op basis van zijn vaststellingen dienaangaande terecht besloten heeft tot de ongeloofwaardigheid ervan. Met een dergelijk algemeen betoog zoals geuit in het thans voorliggende verzoekschrift, slaagt verzoeker er geenszins in de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen.

2.12. Verzoeker stelt vervolgens dat de commissaris-generaal ten onrechte de documenten die hij heeft voorgelegd als vals beschouwt. De Raad wijst er evenwel op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnd wordt.

2.13. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoeker meent dat hij niet kan terugkeren naar Irak omwille van de vrees voor zijn leven en betoogt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.15. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen zodat hij niet als vluchteling kan worden erkend. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar zijn asielrelaas doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom de algemene veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad, hoewel deze nog steeds als problematisch kan beschouwd worden, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad treedt dit standpunt bij.

2.16. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Artikel 10 van het EU-Verdrag luidt: *“De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen”*. Verzoeker blijft in gebreke aan te duiden hoe *“artikel 10 EG-Verdrag”* (lees EU-Verdrag) zou zijn geschonden. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.17. Waar verzoeker nog zou menen dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden, waar hij verwijst naar het beginsel van de evenwichtigheid, merkt de Raad verder op dat de verwijzing door verzoeker naar het evenredigheidsbeginsel in deze niet dienstig is. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde van hem al dan niet de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.18. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER